

СТАНОВИЩЕ

от д-р Ценимир Братоев Братоев, доцент в Юридически факултет на Софийски университет „Св. Климент Охридски“, член на научно жури, определено със Заповед № РД38-410/18.06.2018 г. на Ректора на Софийски университет „Св. Климент Охридски“ по конкурс за академична длъжност „доцент“ по гражданско и семейно право 3.6, обявен в ДВ бр. 44 от 29 май 2018 г. за нуждите на Юридически факултет при Софийски университет „Св. Климент Охридски“

1. Относно процедурата и представените публикации

В обявения в Държавен вестник, бр. 44 от 29 май 2018 г. конкурс за нуждите на Юридически факултет при Софийски университет „Св. Климент Охридски“ за академична длъжност „доцент“ по гражданско и семейно право 3.6 единствен кандидат е **д-р Красимир Любенов Димитров** – главен асистент в катедра „Гражданскоправни науки“ в Софийски университет „Св. Климент Охридски“.

За участие в конкурса кандидатът – Красимир Любенов Димитров, е представил една монография, пет статии, от които две в съавторство и едно практическо ръководство:

1. Нотариални производства (второ актуализирано издание). С. Сиела 2018 г.;
2. Относно процедурата по вписване на актове в различни съдебни райони. – В: Собственост и право, 2017, № 11, 53-56;
3. Относно страните и участниците в нотариалното удостоверяване на договора за аренда в земеделието. – В: Собственост и право, 2017, № 5, 58-61;
4. Относно задължението на нотариуса по чл. 25, ал. 2 от Закона за нотариусите и нотариалната дейност. – В: Собственост и право, 2016, № 11, 58-63. (Съавторство: М. Помакова);
5. Задължен ли е нотариуса при удостоверяване на правна сделка с недвижим имот да проверява и уведомява страните за наличие на ипотека? – В: Собственост и право, 2016, № 8, 64-72. (Съавторство: М. Помакова);
6. Младежката безработица и семейството. - В: Младежката безработица. Социални и правни проблеми. С, Сиела, 2000, 41-46;
7. Правна клиника. Практическо ръководство. С., Сиби, 2006, 322 с. (В съавторство; авт.: Гл. 4. Обезпечаване дейността на правните клиници, 82-100; Гл. 5. Методология на клиничното обучение, 101-108).

Представените в настоящия конкурс научни трудове се характеризират с научна новост и не повтарят представените за придобиване на образователната и научна степен „доктор“ – изискване по чл. 24, ал. 1, т. 3 от Закона за развитието на академичния състав в Република България.

2. Биографични данни на кандидата

Красимир Любенов Димитров е завършил висше юридическо образование през 1992 г. в Юридически факултет на Софийски университет „Св. Климент Охридски“ – магистър по право. Доктор по право е от 2011 г. след успешна публична защита на докторска дисертация на тема “Правно положение на нотариуса и Нотариалната камара” Към момента Красимир Димитров е главен асистент в Юридически факултет на Софийски университет „Св. Климент Охридски“. От 2013 г. той е доцент в Русенски университет „Ангел Кънчев”.

Д-р Красимир Димитров е преподавател в Юридически факултет на Софийски университет „Св. Климент Охридски“ от 1992 г. досега, като е водил семинарни занятия по всички гражданскоправни дисциплини и е участвал в изпитните сесии по водените от него учебни дисциплини. Водил е лекции по Семейно и наследствено право, по Гражданско право в ЮФ, във ФНПП и във ФП, както и по Основи на частното право във ФФ.

Извън научната си дейност Красимир Димитров е вписан като адвокат от 1999 г. в Софийската адвокатска колегия.

3. Относно представените научни трудове.

В обявения конкурс д-р Красимир Димитров е представил хабилитационния труд **„Нотариални производства”**. Монографията е в обем 152 страници, включващи и библиографска справка от 103 съчинения на български, руски, немски и френски език. В българската правна теория проблематиката на нотариалните производства е била предмет на анализ в научната литература – в статии, засягащи отделни аспекти на нотариалните производства и като част от монографии, разглеждащи общо въпросите на нотариалната дейност, но трябва да се отбележи, че представеният хабилитационен труд е първото монографично съчинение, в което са разгледани в пълнота въпросите, свързани с нотариалните производства. Като такова съчинението съдържа и първото систематично цялостно изследване на нотариалните производства, което само по себе си определя неговия приносен характер.

Съчинението е разделно на седем глави. Структурно изложението е правилно изградено, започвайки с понятие, правна същност на нотариалните производства и общи правила, продължавайки с анализ на отделните нотариални производства, и завършвайки с нищожни и неистински нотариални удостоверявания, поправка и обезсилване на нотариални удостоверявания. По този начин авторът е обсъдил в цялост нормативната уредба, свързана с нотариалните производства. Посочено е, че

нотариалните производства, изброени в чл. 569 ГПК, са не само тези, които се извършват от нотариус, а и тези, които са в компетентността на съдия по вписванията (стр. 16-17). Открити са общите въпроси относно видовете нотариални удостоверявания (стр. 20-22), субектите в нотариалното производство (стр. 22-29). Очертани са времето и мястото на извършване на нотариалните производства (стр. 29-31); забрани за извършване на нотариално производство (стр. 31-33); основанията за спиране и прекратяване (стр. 33-35); разгледан е и отказът за извършване на нотариално производство (стр. 35-37). Последователно от глава втора до глава пета от монографията са разгледани отделни видове нотариални производства: нотариалният акт, констативния нотариален акт в двете му разновидности; различните нотариални заверки, както и производствата, свързани със завещателни разпореждания. В последните две глави от монографията са анализирани нищожните и неистинските удостоверявания и поправките и обезсилванията на нотариалните удостоверявания.

Авторът навлиза в проблематиката с професионален поглед, като анализът се отличава с конкретност и с точен правен изказ. Монографията показва добро познаване на проблемите на нотариалните производства.

В изследването е анализирана голяма част от българската правна литература по въпросите на нотариалните производства,

Трудът съдържа редица **научни приноси**, освен основния, който вече посочих по-горе – първо монографично съчинение, посветено на проблематиката на нотариалните производства след влизане в сила на ГПК от 2007 г. Като основни приноси трябва да бъдат посочени и: изводът относно характера на материалната нотариална компетентност като субективно публично право, делегирано от държавата на нотариус (стр. 25); заключението, че макар и да няма специални правила за спиране в глава петдесет и четвърта ГПК, където са уредени нотариалните производства са приложими общите правила за охранителни производства по чл. 536 ГПК (стр. 33 - 34); разсъжденията по въпросът дали помощник-нотариусът, действащ по заместване е компетентен да извърши нотариално производство, когато нотариусът отсъства от кантората, но се намира в своя район на действие или ако нотариусът е във фактическа невъзможност да изпълнява функциите си (стр. 43-44); изводът, че в нотариалното производство за издаване на констативен нотариален акт не се извършват същински нотариални действия (стр. 71); мнението на автора относно проблемите с подреждането на съхраняваните от нотариуса на актове и документи и по-точно относно подреждането на брачните договори в нотариалните книги по чл. 28а от ЗННД (стр. 98-100); заключението, че нотариусът няма законово задължение да проверява дали недвижимият имот, предмет на сделката, е ипотekiран (стр. 54); изводът, че органите на местната администрация са компетентни да удостоверяват дата (стр. 101); извода относно термина „вписване“ по смисъла на чл. 84 ЗННД (стр. 82); разсъжденията за връчване на нотариална покана в друг град (стр. 106, бел. № 39). Както се вижда тези изводи има освен теоретично, също и важно практическо значение.

В монографията са направени и удачни предложения за изменение на действащото законодателство.

Естествено, могат да бъдат направени и някои **критични бележки** към представения хабилитационен труд, които имат за цел да насочат автора към размисъл с оглед бъдещо допълване и преработване на книгата. Авторът би могъл да използва историко-правно и сравнителен метод като изследва някои аспекти на нотариалните производства, както и да изследва по-подробно съдебната практика по разглежданата материя. От това трудът само би спечелил. На някои места авторът е могъл да бъде по-детайлен и изчерпателен в аргументирането на тезите си – например, относно това, че когато един недвижим имот е продаден веднъж, но не е вписван, то при следващата продажба, която е вписана, правото на собственост ще се придобие от втория купувач на първично правно основание (стр. 46) или относно това, че подписването на нотариалния акт от нотариуса следва да стане веднага след подписването на страните, иначе ще се стигне до нищожност на нотариалното производство (стр. 61). На други места е могъл да бъде по-прецизен в изказа си, така че да не се стига до подвеждане на читателя – например на стр. 86, където посочва, че когато се прехвърля наследство, ако са индивидуализирани определени имоти, то договърът ще бъде нищожен поради липса на необходимата форма (нотариален акт). Направените бележки обаче по никакъв начин не могат да омаловажат научната стойност на представения хабилитационен труд и да окажат влияние върху крайната положителна оценка, която следва да му бъде дадена като цялостно научно изследване на въпросите свързани с нотариалните производства.

И накрая, в допълнение, безспорна е практическата полза от представената монография, както за практикуващи юристи, в това число нотариуси, адвокати, съдии по вписванията, така и за всички други, които се интересуват от тази материя.

Предложените за участие в конкурса статии, чиито заглавия са посочени по-горе, още веднъж доказват умението на Красимир Димитров да тълкува и анализира съществени правни проблеми на нотариалните производства и да достига до изводи, както и показват способността му да пише и по други въпроси, извън нотариалните производства (младежката безработица).

4. Обща оценка на научната дейност и оценка на преподавателска дейност на участника в конкурса.

Участникът в конкурса има значителна по обем научна продукция –предложил е на читателите три монографии (самостоятелно или в съавторство), две учебни помагала и е публикувал 24 статии. Преобладаващата част от тях са в областта на семейното и нотариалното право, към проблематиката на които явно авторът има определено трайни интереси. Значимостта на научната продукция може да бъде преценена и от представения списък с цитирания.

Преподавателската дейност на гл. ас Красимир Димитров се отличава с прецизност, задълбоченост и отзивчивост. Отзивите за неговата преподавателска дейност от колеги преподаватели и студенти в Юридическия факултет на „Св. Климент Охридски” са напълно положителни.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ:

На основание изложеното по-горе, считам че единственият кандидат в обявения в Държавен вестник, бр. 44 от 29 май 2018 г. конкурс отговоря на всички условия по чл. 24, ал. 1, т. 1, т. 2, букви „а“ и „б“ и т. 3 от Закона за развитието на академичния състав в Република България, поради което препоръчвам на научното жури да предложи на Факултетния съвет да избере гл. ас. д-р Красимир Любенов Димитров на академичната длъжност „доцент“ в Софийски университет „Св. Климент Охридски“ по Гражданско и семейно право в област на висше образование 3. Социални стопански и правни науки, професионално направление 3.6. Право.

15 октомври 2018 г.

.....

доц. д-р Ценимир Братоев